نئون زمانو

”چا پيو چوين تيرٿ. “

”سچ ٿو چوان ماسي، اها ليڪ ئي ڪين هئي منهنجي هٿ ۾ جيڪا پيار ڏيکاريندي آهي. “

”تون ائين متي نهاري، اڪين ۾ ڳوڙها پي پيو وجين.... مونکي ته گهڻو پيو پوي. “

تيرٿ ماسيءَ طرف ڏسندي ڦڪو ڦڪو مرڪي ڏنو.

”پٽ تون اهو جيڪو ڪوڙو ڪوڙو مرڪڻ جي ڪوشش پيوڪرين، اهو ته پاڻ منهنجو هانءُ پيو وڍي. “

هاڻ ٽٽي پيو تيرٿ. اکين مان سندس زار زار آنسون پئي ڳڙيا. سڏڪا پريندي ٻانهن متي ڪٽي، نڪ وٽ آيل پاڻيءَ کي اگهڻ لڳو. تڏهن ماسيءَ ڪٽي سندس گلي ۾ ٻانهن وڌي، ”هيڏو خيال ڪبو آهي چا تيرٿ. “

”ڪيڏو نه پيار ڪيومانس، پر سندس پيار مونسان ڪين هو شايد. نه ائين به ڪين ڇڏي سگهندس. ڏاڍو موهه هوس مون ۾... ٻارن ۾... “

”پيار هوس کي نہ هوس، ماڻهو کڏهن ماڻهوءَ جو انت کو مشڪل لهي سگهندو آهي. “

تيرت اٿي وڃي گينديءَ وٽ منهن ڌوتو. وري واپس جڏهن ماسيءَ جي پرسان اچي ويٺو، تڏهن ڏٺائين تہ سندس پيڻ ريکا بہ ڪنڌ هيٺ ڪيو ماسيءَ جي پر ۾ ويٺي آهي. ريکا آڱر سان اک جو ڳوڙهو چنبي ڦٽو ڪيو. تڏهن ماسيءَ چيو، ”ڏيءُ توکي تہ گهڻو اڳ خبر پئجي ويئي هوندي تہ مڙسنهن جي پاڇانهن ۾ بري نظر آهي.“

ريکا ڪنڌسان ”ها“ ڪئي.

”تہ ڏيءَ تون پاڻ کي آگاهہ تہ ڪرين ها نہ؟“

”هن کي بہ خبر هئي...“ هاڻي ريکا بہ سڏڪا پرڻ لڳي.

”آن تيرت؟... جي ائين هو تہ تو جئڪيءَ کي گهر ۾ اچڻ کان منع چو ڪين ڪئي؟ خاص ڪري جڏهن هو ويو ٿي انگريز بڻجندو؟ جئڪرشن مان بدلائي پاڪي جئڪي ڪيائين.“

درد پري نهار ڪٽي، تيرت چيو، ”اهي رشتا روڪڻ سان رکبا آهن چا ماسي؟ پاڻ وڏيک گهرا ٿي ويندا آهن. “

”پليل آهين پٽ، تنهنجي چاچيءَ جي ڏيءَ ڏس، پاسي ۾ پنجابيءَ سان پريم ٿي ويس. پنجابي ٽن بارن جو پيءُ. چوڪريءَ کي تڪڙ ۾ گهر ڳولي شادي ڪرائي ڇڏيائون. هاڻي ڏس تہ ڪيئن پيئي پنهنجي مڙس سان نري. “

”ماسي اهو تہ سوچيو، جئڪيءَ کي گهر ۾ اچڻ کان روڪي مان پنهنجي ننڍڙيءَ پيڻ ريکا سان ڪيڏي بي انصافي ڪريان ها...“ تيرت جو آواز نہ هو، جڻ ڪنهن غفا مان اهاءُ ٿي آيو. ريکا جو هڪ ٽميل

سڏڪو اپرڪو ڪاٿي چپ ٿي ويو.

ماسيءَ چيو, ”سو ڇا ٿي پوي ها. ويني هجي ها پنهنجي مڙس سان سکي. هينئر ته هن ويچاريءَ لاءِ به ڏکيا ڏيهن اچي ويا نه؟... پر منهنجي اها ڳالهه منديءَ تي ٽڪ ڄاڻج ته تنهنجي پتلي ڏاڍي دکي ٿيندي. “

ماسيءَ کي ٻانهن کان جهلي تيرٿ چيو, ”اهڙي دعا نه ڪيو. پتليءَ جي هٿ ۾ شايد اهڙي ليڪ هئي جنهن ڪري ڪيس منهنجو به ارواح مليو ته جئڪيءَ جو به منجهس موهه وڃي ڪتو...“

”تيرٿ پٽ, تنهنجي سادگيءَ تان ته مان گهوري وڃان. پر اهو ته سوچ اڄ تنهنجون ٻئي نياڻيون ڪيئن اڪلنديون؟ پڇي ويل ماءُ جون ڌيئر ته ڪنهن کي به وفادار ڪين لڳنديون. سيتا ماتا کي پلي راوڻ ڪٽي ويو, پر رام به ته هن کي وفادار نه سمجهيو نه. نه ته اهڙين حالتن ۾ ڪوئي گريوتي استريءَ کي ڪڍي ڦٽو ڪندو آهي؟“

”ڇڏ ماسي, اڄ ته مان دک جي سرڪٽيءَ ۾ پاڻ کي پورو ڪري ڇڏيان ته به دنيا پرش جاتيءَ تان زال سان خراب هلڻ جو ٽڪو ڪانه لاهيندي.“

هاڻي ريڪا ڳالهايو, چوڻ لڳي, ”پائو مان ته برابر ائين ئي چوان جيڪر, ڇو ته منهنجو جئڪي سيني زالن سان ڏاڍو عزت سان هلندو آهي. هڪ مان ئي شاديءَ کان پوءِ سندس لاءِ بيوقوف عورت ٿي پيس... پر پيار ته سندس مونتي به گهٽ ڪين هو, رڳو چوندو هو: تون غصو ڏاڍو گهڻو ٿي ڪرين. مان به الائي ڇو اهڙي غصي واري ٿي پيس. پتلي پاپي ڏڻ تي جيڪي ٽول شيون موڪليندي هئي, اهي جڏهن جئڪيءَ کي ڏاڍي پيار سان هٿ چٽي ڪائيندو ڏسندي هئس, تڏهن تن

بدن ۾ آگ لڳي ويندي هئي. ڏوھ ته منھنجو ئي هو."

"ڪا ڇري ته ڪانه ٿي پيئي آهين ريڪا. " هر ڪا زال پنھنجي مڙس جي اک ٻيءَ ۾ سھي نه سگھندي آهي. ان ۾ تو ڪھڙو ڏوھ ڪيو..." ٿورو سوچي وري ماسيءَ چيو, "نه ڏيءَ مان پليس ڏوھ برابر تنھنجو هو. ڇو ته اسان نارين جي زندگيءَ ۾ جڏهن ارمانن جي جنگ لڳندي آهي, تڏهن اسان کي ئي ٽڪ تور ڪري هلڻو پوندو آهي. گھر جي آبرو بچائڻ لاءِ اندر هزار گھٽا ڪاٽٽا پوندا آهن. "

تيرٿ چيو, "ليڪن ماسي توهين ته مونکي به چئو ٿا ٽڪ تور ڪري هلڻ کپندو هوم, ان ۾ پرش ۽ استريءَ جي جنسي تور ته ڪائي پل ڪانه ڇئبي. مونکي ته ڪڏهن ڪين سجھيو ته فقط ڪم تان دير سان موٽڻ, هنکي ايڏو برو لڳندو."

ڏکھو ساھ کڻي ماسيءَ چيو, "هاڻي ته هو پڪي ٻئي ويا اڏامي, هاڻي سوچڻو آهي توهان ٻنھي کي. حال فلحال ته ڪير به پڇي ته چئجو ٻاهر ويل آهن. ريڪا تون به پنھنجي گھر ۾ ئي وڃي رهه. اڪيلائيءَ لاءِ پاڙي اوڙي مان ڪا زال پاڻ وٽ سمھاريندي ڪج."

ڪوڙو کلي تيرٿ چيو, "ناتا به اهڙا آهن جو ڪورٽ ڪچھريءَ, طلاق ٻلاق جو ته سوال ئي نه ٿو اٿي. فقط ايترو ترسي ها منھنجي نياڻين جون شاديون ٿي وڃن ها..."

اوچتو ماسيءَ وٽي رڙ ڪئي, "تيرٿ پٽ اڪيون ته کول... مان ته ننھن چوٿي ڏکي ويئي آهيان. پٽ هوءَ ته عشق جي انڌي گھوڙي تي سوار آهي, تون ته نياڻين جي سوچ..... "

"آڙي ماسي اي اي" ذرا ڪڙو ٿي وينو تيرٿ, "مون پنھنجي

فئڪٽري هلائيندي اهڙا گهڻا قصا ڏسي چڪيا آهن. اهڙا زالون چالاڪ مردن جي ڄار ۾ اچي وينديون آهن...“

اُن ڏينهن ڪانپور تار آئي، ” تيرٿ مون پنهنجي ڀل محسوس ڪئي آهي. واپس اچڻ ٿي چاهيان. “

تار ڪٽي تيرٿ ڪار کي ڊڪائيندو ماسيءَ جي گهر اچي پهتو. تار ڏيکاري چيائين، ”ماسي منهنجي ته حالت اهڙي ٿي ويئي آهي جڻ غم ۽ خوشيءَ جي هڪ وڏي سمنڊ ۾ غوطا پيو کان. “

ماسي ڪا دير ته تيرٿ جي منهن ۾ ئي نهاريندي رهي. ولولو سندس من ۾ به مچي ويو هو شايد. جو هر هر مرڪ ڪري ٿي پيس چپن مان. ڪاڏيءَ ۾ نستي سوچڻ جو وڪڙ پئجي ٿي ويس. آخر پڇيائين، ”تون ڪيس اچڻ ڏيندين گهر ۾؟“

تيرٿ جو اکيون ڀريل هيون. ڪنڌ سان ها ڪيائين.

تڏهن وڏيون اکيون ڦاڙي ماسيءَ چيو. ”هان؟ مريادا پرشوتم رام وانگر جهنگل ۾ ڪونه اڇليندينس؟“

ڪجهه دير لاءِ تيرٿ ويٺو ڪجهه سوچي رهيو هو. آخر چيائين، ”هڪ ته رام مريادا پرشوتم هو. جو مان ڪين آهيان. مان ته چوندو آهيان پيار ۾ پاڻ کهڙو. ٻيو ته رامائڻ واري زماني ڪانپور کا ترقي اسان انسانن ڪئي آهي ڪين نه؟ جنگين وقت جيڪي زالون، ڇوڪريون زوريءَ ڀڄايون وڃن ٿيون. تن کي واپس ملڻ تي گهر ۾ اچهو نه ملي ته کهڙو حال ٿئي جيڪر سماج جو...“

پنهنجي ٻنهي هٿن ۾ تيرٿ جو منهن جهلي سندس نراڙي چمي ماسيءَ چيو. ”الاجي کهڙا جادو وڌس جئڪيءَ جو ههڙي ڊول مڙس

ڪي ڇڏي ويئي هئي...“

تيرٿ ڏنو ماسيءَ جي اکين مان ٽاهه ٽاهه ڳوڙها پئي ڳڙيا. تڏهن هٿ سڌو ڪري چيائين. ”پار ملڻ جي ليڪ ڏس ڪيڏي صاف آهي منهنجي هٿ ۾ الاجي ڇو تنهن ڏينهن ڏسي ڪين پئي سگهيس.“

ماسيءَ جي رنل منهن تي ٻيج جي چندرما جهڙي مرڪ جي ليڪ ايري. چوڻ لڳي. ”تون پتليءَ کي اهڙوئي پيار ڪري سگهندين. جهڙو اڳ ڪندو هئين؟“

”ماسي پيار جي سنسار ۾ رڳو ڏيڻ جو ئي سلسلو لکيل آهي. وٺڻ جو حساب ئي ڪونهي. پتليءَ کي پيار ڪرڻ ۾ مونکي خوشي ٿي ملي. هن ۾ گڻ کهڙا آهن اوگڻ کهڙا آهن اهو سوچڻ وهندس ته پيار جو آبشار جڻ پٿر جي ڇپ وچ ۾ اچڻ تي ڇندا ڇندا ٿي ويندو.“

وڏيون وڏيون آليون اکيون ڦاڙي ماسيءَ تيرٿ طرف ڏنو. کلي چيائين. ”اڄي پتلي ته ڏسانس سندس هٿ ۾ پيار ملڻ جون گهٽيون ليڪون آهن. تنهنجي هٿ ۾ ته شايد پيار ڏيڻ جي ئي لنبي ليڪ ڏنل آهي. “

ڪجهه ڏينهن ڪان پوءِ جڏهن پتلي سفر ڪري گهر موٽي. تڏهن تيرٿ کي پاسيرو وٺي ماسيءَ چيو. ”مونکي ته عجب ٿو لڳي تنهنجي ڪنوار ته ڪجهه سمجهيئي ڪانه پيئي. هيڏو ٽڪو لڳو آهي مٿس. ”پڄي وڃڻ“ جو ته ٻه وينئي کلي خوش ٿئي. نود آهي ڪا؟“

تيرٿ وڏو ٺهڪ ڏيئي کليو ۽ سڏ ڪيائين پتليءَ کي. ماسي چپ تي آڱر رکيو وائڙي ٿي ڏسڻ لڳي.

تيرٿ چيو. ”هاڻي پتلي لاهه پنهنجي ماسيءَ جي دل تان پرم. “

پتلي مرڪندي ماسيءَ جي منهن ۾ ڏسندي رهي. تڏهن ماسيءَ چيو، ”ڪهڙو پرم؟“

پتليءَ ڪلي چيو، ”اهو پرم تہ مان پنهنجي راجا صاحب ڪي ڇڏي، جئڪيءَ سان ڀڄي ويئي هئس. “

ماسيءَ سوچ ڀريون اکيون کڻي چيو، ”ڀڄي نہ ويئي هئينءَ ؟“

پتليءَ تيرٿ طرف ٿيڏي اک سان ڏسندي چيو، ”هنڪي شاڪ ڏيٺو هو مونکي. “

”ڇو؟“ ڏاڍي اتاولائي سان ماسيءَ پڇيو.

”ماسي رڳو ڪم، رڳو ڪم، آخر جيوت بہ ڪا چيز آهي ڪين نہ. گهمڻ ويندو تہ دوستن سان، ڇو مان نٿي گهمي سگهان؟ گهر ۾ ايندو تہ بزنيس جا فائيل، ڇو گهر ۾ ڏيئرن سان ڪلڻ ڳالهائڻ بزنيس ڪان وڌيڪ اهم چيز ناهي؟ ساڳيو هاٽي سپ ٻڌي ٿو، نہ تہ ڌيان ئي ڪين ڏيندو هو.

“

پتليءَ جي هٿ تي ڌڪ نڪائي ڪلندي ماسيءَ چيو، ”ڇوري تون بنهہ استاد نڪتينءَ. ڀلا هي جو تنهنجي نران بہ سمجهي ٿي تہ جئڪي تو لاءِ مري ٿو سا ڳالهہ ڪيئن آهي؟“

پتليءَ چيو، ”ماسي جئڪيءَ سان آهي سڪا پريم. اهو پريم بہ آدم جڳاد ڪان دنيا ۾ هلندو آيو آهي. پر مون جهڙي سڄاڻ زال ان تان پتي پريم ڪڏهن ڪين قربان ڪندي“.

تڏهن ماسي گهر وڃڻ لاءِ اٿي ڪڙي ٿي. ڊگهو ساهہ کڻي چيائين، ”شل سکيا هجو. پر ڇوڪري حال تہ وڏو خطرو ملهہ ڳنهي ورتو هو، ٻچي ويئي آهين جو نئون زمانو آهي. رامچندر جي راڄ وارو زمانو ڪونهي“.

تنهن کان تہ ڏيکاريون ٿي نہ ها

نئنا جي ديدي شادي ڪري اجمير هلي ويئي تہ نئنا جي دل ۾ اڪيلائي ۽ اباڻڪائي اصل ڏوڪي آيون. ديولاليءَ جهڙي ننڍي شگهر ۾ اسڪول مان پڙهي موٽڻ ڪان پوءِ بہ ڪيترائي ڪلاڪ ملندا هئس واندڪائيءَ جا، تڏهن گڏيون اڳڙا ۽ ڪافور جون ڍالس ڪنيون ويٺي ڪيليندي هئي.

ديدي نيٺ ڏيڍ سال ڪانپوءِ مس مس پيڪن ۾ ٽڪڻ آئي. هن پيري جاڙا بار ڪڪو ۽ ڪڪي بہ ڪٽي آئي. نئنا ڪان گڏا گڏيون ئي وسري ويا. بار وري اهڙا ڪلٽا سنا هئا جو نئنا ماءُ کي چيو، ”ڏسجانءِ ويهي ممي مان ديديءَ کي هي گڏو گڏي واپس ڪٽي وڃڻ اصل ڪانہ ڏينديسانءِ.“

ديديءَ چيو، ”هيءَ ڏس چري، هنن گڏي گڏيءَ لاءِ تہ منهنجي سس سهري، پٽ کي ننڍيءَ عمر ۾ شادي ڪرائي آهي. ويهن سالن ڪانپوءِ سندن گهر ۾ وري ڪو بار جائو آهي.“

نئنا وڃي ماءُ جو پلئہ پڪڙيو، ”ڪيئن بہ مونکي ديديءَ جهڙا گڏو گڏي کپن.“

تڏهن پڦيءَ نئنا جو ڳل پٽي چيو، ”تہ پلا هاڻي ڳوليان تنهنجي لاءِ بہ گهوٽ. “

نئنا وڃي پيءُ جو پاسو ورتو چيائين، ”پپا توهين منهنجي هڪڙي ڳالهہ مجندا؟“

پپا جي پلا هئي لاڏلي ڌيءَ، تنهن چيس، ”هڪ ڇو، پلي بہ ڳالهيون چئہ، ڇو نہ مڃيندس.“

نئنا ڏسٽي آڱر ڪولي چيو، ”هڪ ڳالهہ، مونکي ديديءَ وانگر

شادي ڪرايو..“

پپا کل روڪي چيو, ”پر ڇو؟ ڪهڙي تڪڙ آهي. “

”ٻي ڳالهه “, وڇين آگر کولي نئنا چيو, ”مونکي ديديءَ جي ٻارن جهڙا گڏو گڏي کپن.“

پپا نئنا کي ٻانهن کان ڇڪيندو مميءَ ۽ ديديءَ وٽ وٺي آيو. پنهنجي کل دٻائي چيائين, ”پڇوس ڇا ٿي چوي؟“

نئنا ديديءَ جي ڳچيءَ ۾ ٻانهن ورائي سندس ڪن پنهنجي وات وٽ آڻي چيو, ”ٻڌ ديدي مونکي تو جهرو گڏوگڏي ڪيئن ٻه کپي. تون ڪهڙو ٻه گهوٽ مون کي ڳولي ڏي مان شادي ڪنديس.“

ديدي کل ۾ ٻيٺي ٿي ويئي. چيائين, ”مون ڪونہ سمجهيو تہ تون اجا ههڙي پوڪ بصر هوندينءَ. “

مگر نئنا کي ڪنهنجي پرواهہ ڪين هئي. بس گڏو گڏي کپي پوءِ انهي لاءِ شادي ٻه ڇو نہ ڪٽي ڪرڻي پوي.

ولائت کان ڪو ماسات نئنا جن جي گهر ۾ اچي لٿو شادي رچائڻ لاءِ.

نئنا جهٽ وڃي پڦيءَ کي ڪن ۾ چيو, ”تون پپا کي چئہ هن سان ڪٽي شادي ڪرائي مونکي.“

پڦيءَ نئنا جا ٻئي ڳٽ ڪٽي چمونن ۾ پڪڙيا ۽ لڳي کلڻ چيائين, ”اٺ پنيان گهنڊ ٿي سو لڳنديںءَ.“

ٻئي ڏينهن نئنا جي مميءَ مهراج کي مهمان جون چنيون وينی ڏيکاريون تہ شاديءَ جو يوگ بينو اٿس ڪين نہ. هاڻي نئنا وٺي ماءُ سان ضد ڪيو تہ منهنجون ٻہ چنيون ڏيکار مهراج کي.

مهراج مهمان جو يوڳ ته جلدي ٻڌايو پر جڏهن نئنا جون چنيون ڏنائين تڏهن ڊڪر چڙهي ويس. الاجي ڇا ڪجهه نئنا جي مميءَ کي ٻڌايائين جو ان جي به ساڳي حالت ٿي ويئي. نئنا ماءُ جي ڳلي ۾ لٽڪي چيو، ”ٻڌاءِ نه ممي ڪڏهن آهي منهنجي شاديءَ جو لڳن؟“

ماءُ نئنا جي مٿي تي هٿ ڦيرائي ٻچڪارڊيئي چيو، ”تون ڏس اجا آهين ڪيڏڙي؟ مهراج چوي ٿو وڏي ٿئي ته پوءِ ٻڌائيندس.“

پر مميءَ اهو ڪوڙ ڳالهايو هو، ڇو ته پوئين صبح جو نئنا سوڙ اندر جاڳندي ٻڌو، سندس ممي پپا کي چئي رهي هئي، ”هيڏانهن اسان جي ڌيءَ کي ته ڏسو ڇا پئي ڪري؟ روز پئي پيٽ کان پڇي، ڀلا هي ڇوڪرو ڪيئن لڳندو؟ ڀلا ڦلاڻو ڇوڪرو توکي مون لاءِ پسند آهي؟ مان ته رڳو پيئي سندس منهن ۾ نهاريان. ڪيئن ٻڌايانس ته مهاراج چوي ٿو، شادي هنجي نصيب ۾ ئي ڪينهي.“

نئنا جو ته رڳو منهن سوڙ جي اندر هو، ڪن ته ٻاهر ڪيو سڀ ڪجهه ٻڌي رهي هئي سو سوڙ اچلي ٽپ ڏيئي اٿي ڪڙي ٿي. وڃي پيءُ کي ياڪي پائي ضد ڪرڻ ويني، ”ته پپا مهراج ڪوڙو آهي مان شادي ضرور ڪنديس.“

بابل سندس مٿي تي هٿ ڦيرائي چيو، ”ڇو نه ڪندو منهنجو گل پٽ شادي، پر ٻچا ارڙهين سالين کان اڳ شادي ڪرائڻ سرڪاري ڏوهه آهي. “ ڳل تي هٿ رکي ويهي رهي هئنا.

آخر پنج سال به گذريا، پر ڏاڍو ڊيري ڊيري گذريا. نئنا هاڻ چڱي سمجهو ٿي ويئي هئي. ديديءَ گهوٽ سان وڃي گڏ سينگاپور وسائي هئي. هڪ ڏينهن هڪ جوان ڇوڪرو ديديءَ وٽان پارسل کڻي آيو. هڪ سهڻو ميڪ اپ سيٽ هو. ڇوڪر چيو، ”ديديءَ چيو آهي، هيءُ سيٽ

منهنجي پيڻ نئنا کي هٿ ۾ وجي ڏج. "

سيٺ وننڊي جو نئنا ڇوڪر جي منهن ۾ ڏٺو، ته مورت ڇپجي ويئي سندس من ۾. سنئين سينڌ، گهنگهرالو گهاٽا وار، صاف ڏاڙهي لٺل چهرو، سڀ کان سهڻيون هيون سندس ڪڙيل سورج مکي گلن جهڙيون اکيون، جن سان نئنا جي اکين ۾ سڌو نهاري چيائين، "ديديءَ کي لکج ته منهنجي هٿ ۾ ڏنائين سيٺ. "

سيٺ وني نئنا اکيون ئي بند ڪري ڇڏيون. ٿڙندي ٿابڙندي ڪنهن طرح پنهنجي ڪمري ۾ پهتي. اکيون ڪٿي کوليائين ته هر هنڌ اهي نيڻ پيا نظر اچنس، دل ۾ چيائين، "ظلم ٿيو. "

نئنا جو ڊيڊي بازار مان فروٽ وغيره وٺي موٽيو هو. نئنا کي سڏي ڏاڍي اتساهه سان مهمان لاءِ ڪجهه ڪپي ڏاهي ڪٽي اچڻ لاءِ چيائين. مگر اتيئي ڪجهه ياد اچي ويس ۽ سندس اتساهه گم ٿي ويو. نئنا به پهرين ته ڪجهه دير ڊريسنگ ٽيبل وٽ ائين بيٺي رهي ڄڻ پٿر جي مورتي هئي.

ٻئي ڏينهن پڦيءَ اچي نئنا جي مميءَ کي چيو، "هٿ ته کول" ۽ يڪدم سندس هٿ مٿان تاڙي وڄائي چيائين، "ڪلهه جيڪو ڇوڪرو ساجن، تو وٽ نئنا لاءِ پارسل کڻي آيو هو، انهيءَ کي نئنا پسند آهي. بس هفتي ۾ شادي ڪري ڇوڪريءَ کي سينگاپور وٺي ويندو."

نئنا کان ٽڪر ۾ نڪري ويو، "ٻ هني مون؟"

پڦيءَ اکين جا دوڏا ڦاڙي چيو، "توهان کي ته ڪو مالڪ سمجهائي. ڏيتي ليتيءَ جي به ٻول ڪانهي، اجا مٿان ڪپيوَ هني مون. "

نئنا جي ته دل ۾ دهل ٿي وڄيا، پڦيءَ جا ٻئي هٿ پڪڙي

چيائين, ”ساري ساري, دادي ساري.“

ساجن جي ماءُ پيءُ ته نئنا کي اڳيئي ڏسي چڏيو هو. بس ساجن جي اچڻ جي دير هئي. سو ٻن ڏينهن کانپوءِ مگڻو بيٺو, هفتي کانپوءِ شادي. ليڪن مگڻي جي منديءَ جو نئنا جي نصيب ۾ ڪانه هئي, سو مگڻي ڏينهن صبح صبح پڦي سهڪندي آئي. چيائين, ” ساجن جي پيءُ کي ساجن جو سيٺ اچي لڳو آهي ته ساجن سندس ڌيءَ سان شادي ڪري... “

”اڙي اها ته ساجن کان ٻه ٽي سال وڏي آهي. “ پپا چيو.

داديءَ چيو, ”پر چوڪري کي پنهنجي نوڪريءَ جو ٻه ته خيال رکڻو آهي.“

تڏهن نئنا جي پپا هٿ چنڊي چيو, ”خير سويل ئي بچي وياسين, هي چوڪرو ته شادي نه, سودي بازي ڪرڻ وارن مان چئبو.“

نئنا ته خبر ٻڌي وسامي ويئي. ساجن جي گهنگهرالو ڪارن وارن وارو آڪار جو سندس ڇاتي اندر اڪرجي ويو هو, انکي ويٺي ڏوراپا ڏيڻ.

ماءُ اچي نئنا جي مٿي تي هٿ رکيو چيائين, ”مائٽين واريءَ کي چوائي تي موڪليان. ڏسج تنهنجي لاءِ ڪهڙو نه اچو چوڪرو ٽي ڪٺي اچي.“

مگر ٽيو ائين جو مائٽين واري جيڪا مائٽي ڪٺي آئي اهو چوڪرو بلڪل ڏيڍ اڪ هو.

نئنا جي ماءُ چيس, ”گرياڻي منهنجي سون جهڙيءَ ڌيءَ لاءِ پلا وڏ وارو چوڪرو چو ڪٺي آئي آهين؟“

گرياڻيءَ ڏاڍي تپرس مان چيو، ”آئي تون ڇوڪري جي عيب جي ڳالهه ٿي ڏسين. گهر ته ڏس اصل لکن تي وڃي ليٽندي...“

نئنا کان ڪل نڪري ويئي. گرياڻيءَ ڇيڇيو، ”ڪلين ڇو ٿي؟“

نئنا سهمجي ويئي. اکيون هيٺ ڪري چيائين، ”اسان جي پاڙي ۾ هڪ شاهوڪار گهر تي پوليس جي ريڊ پيئي. انهن جي بلئڪ جو ناڻو برابر سندن پلنگن جي گاديلن مان نڪتو، جن تي هو ليٽندا هئا. “

تڏهن بابس به ڪلي ڪٺي گرياڻيءَ کي هٿ جوڙيا. چيائين، ”وڏو گهر ڪپيئي ڪونه، جو اسانکي گهٽ نظر سان ڏسي. پوءِ ڏاوا ڪيئن پنهنجي نهرن کي احساس ڪمتري ڏياري ڏنگيندا آهن، سو سڀ ڏسي چڪا آهيون.“

گرياني ته هلي ويئي. نئنا سوچڻ لڳي آخر هيءُ مائٽي نهڻ جو سچ وري ڪڏهن اپرندو جڏهن مان ساهيڙين کي شاديءَ تي اچڻ لاءِ نوتو ڏيئي سگهنديس.

شڪر اهو ڏينهن جلدي پهچي ويو. گهوٽيتن مگڻي جي گهر ڪئي تڪڙي. نئنا جي ماءُ پيءُ جو منهن لٿل هو. پاڻ ۾ سس پس پئي ڪيائون، ”جڏهن ڇوڪريءَ جي نصيب ۾ شادي لکيل ئي ڪانهي تڏهن مگڻو ڪري به ڇا ڪبو.“ ليڪن ڏني مک ڳيهڻ به ڏاڍي مشڪل ڳالهه هئي. آخر مگڻو به ٿي ويو ته شاديءَ جو ڏينهن به اچي پهتو. صبح ساڻ نئنا جي ماءُ شينات جيءَ جون ڳنڍيون پئي ٻڌيون. پيءُ ڏاڍي چنتا ۾ ٻڏل هو. چيائين، ”نئنا ڌيءَ اسان قسمت خلاف کهاڙي ڪنئين آهي. “ نئنا جي دل به دڪ دڪ ڪرڻ لڳي. شاديءَ جون گهڻيون رسمون ته پوريون ٿي چڪيون هيون. نوگرهي گهري ٻڪي به ٿي ويئي. نئنا جي ديدي پڦي وغيره ڏاجو ساهري گهر پهچائي آيون. مگر سس پس ۾ ڳالهه پسرڻ

لڳي ته گهوٽ راجا ڀڄي ويو آهي.

اچانڪ نئنا جي هٿ ۾ هڪ چٺي اچي پيئي. لکيل هو:

”نئنا ديوي مونکي معاف ڪج. هن وقت هيءَ شاديءَ مان نٿو ڪري سگهان. منهنجي چاچي جا مونتي لک احسان آهن, پر منهنجي مرضيءَ خلاف شاديءَ جو ايڏو اڊمبر ڪيو ويو آهي جو مان احسانن هيٺيان دٻجي مرڻ لڳو آهيان. ٻن سالن ۾ ايترو ڪجهه ضرور ڪمائي ايندس, جو توکي سکي رکي سگهان. ان وچ ۾ ڪو مونکان وڌيڪ لائق ور پائين ته ڀلي هلي وڃج. مان ڪو ٻه ٻڌن نٿو وجهڻ چاهيان توتي...“

ماءُ ته چٺي ٻڌي بيهوش ٿي ويئي.

نئنا جون اکيون کلي ويئون. ماءُ کي چيائين, ”شادي شادي شادي— الاجي ڪهڙي مايا جار ۾ اچي پيئي آهيان. ان کان ته ڪا ڊاڪٽر يا پروفيسر ٿيان ها ته چڱو هو. “

گرياڻيءَ ٻوڪ ڦاڙي چيو, ”ڪرن ڪراون آپي آپ“ سو ڪير ٿو اڄ ڪرمن جي لکئي کي مڃي. شادي ٿي ويئي ته ڇٽبو ڇوڪريءَ جي ڪرمن ۾ اهو ئي مڙس لکيل هو جي وري طلاق ٿي ويئي ته چوندا... ڇا چوندا ٺڏهن؟ سنڌ ۾ ڇوڪرين جو لکيو 5 سالن جي عمر ۾ کلندو هو, هاڻي پنجويهن سالن ۾ ٻه نٿو کلي — مطلب؟... اجايون آهن سڀ ڳالهيون. اگر جي ڳجهن جي ڪل جو تشين کي ٻه پوري ڪانهي. ههڙي سٺي سهڻي ڇوڪري, انهن ڇريائيءَ جي خيالن سبب گهر ۾ وهاري ڇڏي ڇا؟“

مگر نئنا جا ماءُ پيءُ اصل ننو اکر واري ويٺا.

رکي رکي آخر گرياڻيءَ چيو, ”پلا هڪ ڪم ڪندا, منهنجي ڪالوني وارا منهنجو مٿو ڪائي ويا آهن ته ڪا سني ماسترياڻي آڻي ڏي, جيڪا ڪالونيءَ جي ٻارن کي سنڌي لکڻ پڙهڻ سيکاري... “

پيءُ نئنا کي سڏ ڪري گرياڻيءَ واري ڳالهه ٻڌائي. نئنا يڪدم هائو ڪئي. ماءُ به چيو, ”جڏهن شادي به لڪيل ناهي. ته پلي وڃي ڇوڪري سڪرت جا ڪم ڪري. “

مگر ٿيو ائين, جو نئنا گرياڻيءَ واريءَ ڪالونيءَ ۾ سنڌي پڙهائڻ شروع مس ڪئي ته گرياڻيءَ وٽ نئنا لاءِ به چار مائٽيون اچي ويئون. آخر هڪ ڏينهن گرياڻي نانڪ کي ۽ سندس ماءُ پيءُ کي سڏو نئنا جي گهر وٺي آئي. چي, ” ڏسو پائي هي نانڪ جا ماءُ پيءُ اچي پنيان پيا اٿم ته نئنا جهڙي آدرشي ڇوڪري, اسان کي ڪيئن به وٺي ڏي..“

نئنا جا ماءُ پيءُ ته نانڪ تي موهت ٿي پيا ڇو ته جهڙي هئي نانڪ جي سونهن سوپيا, تهڙو هوس سڀاءُ. مگر ڪين گرهن جا هٿ لڳل هئا, سو ڏاڍي آنا ڪاني ڪيائون. ليڪن هيڏانهن ڇوڪري وارا به سڀ ڳالهيون گرياڻيءَ وٽان ٻڌي چڪا هئا. انڪري اصل تياري ڪري آيا هئا. منڊي به ساڻ آندي هئائون. نانڪ نئنا کي منڊي پائي ته نئنا به ٿڙي پيئي. نانڪ جي ماءُ ڪيس ڳلي لائي چيو, ”اڄ کان وٺي هيءَ منهنجي ننهن آهي“ ڳلي مان سوني زنجير لاهي ڪٽي نئنا کي پاتائين. ٻن ڏينهن ۾ باقاعدي شادي به ٿي گذري.

سڪ سان نئنا گهوٽ سوڌي پيڪن ۾ ستا وارو ڪرڻ آئي. پيءُ کي ڪلي چيائين, ” پپا ڪيترو ڏک ڏنو جنم پتريءَ؟ انکان ته ڏيکاريون ئي نه ها. “

وچ ڏاڪڻ تي

سهيليءَ چيو، ”تون جيڪر ڪيس روڪين ها انوُ.“ انيلا جي چپن تي مرڪ هئي ارمان پري.

سهيليءَ چيو، ”تون جيڪر ڪيس هڪ لفظ به چئين ها ته هو شادي اصل نه ڪري ها.“

انوءَ جو سارو وجود ارمان پري ڪل جو مجسمو بڻجي پيو. چيائين، ”ڳهيلي آهين تون، اگر ڪنهنجو من ڪنهن تي اچي ٿو وڃي ته ان کي ٻيا سڀ گل، ڪندا ئا ياسن؟“

سهيليءَ چيو، ”هاڻ ته هو تو لاءِ اچي پريشان ٿيو آهي. شاديءَ کي ته اجا ٻه سال مس ٿيا اٿس. هو چاهي ٿو تون فون تي ساڻس ڳالهاءِ، ڪٿ نه ڪندي ڪر سندس فون.“

”فون تي ته چا، اگر رستي تي منهان منهن گڏجي وڃي ته به نه ڳالهائيندي سانس. ساجن خود ڇڏي ويو هو مونکي، مون نه ڇڏيو هو ڪيس.“

سهيلي سوچ ۾ ٻيٺي رهي دريءَ کي ٽيڪ ڏيئي، انو هاڻ ڪرسيءَ تي ويهي نه سگهي. ڏاڍي بي آرامي سان اٿي ڪڙي ٿي ۽ هال ۾ اچ وچ ڪرڻ لڳي.

سهيلي دريءَ جي ٻني تي چڙهي ويٺي. ڪجهه وقت دريءَ کان ٻاهر به ڏسندي رهي، پوءِ ٻانهون ٻڌي اچ وچ ڪندڙ انوءَ کي يڪ ٽڪ نهاريندي رهي. آخر چيائين، ”ساجن سان ملڻ لاءِ تڙقي ته تون به رهي آهين؟“

”مان ”نہ“ ڪتي ٿي چوان. پر مان سندس گهر ڇڏڻ لاءِ تيار نہ آهيان... تو وانگر. “

”مون وانگر؟ ڇا مطلب؟..“ سهيليءَ جو منهن ٿامڻي هٽي ويو. تيز ٿي چيائين, ”ڇا مان پريتم جو گهر ڇڏڻ لاءِ هنسان گڏجڻ ٿي چاهيان؟“

”تون چاهين نہ چاهين پر تون پريتم سان گڏجي سهين, پوءِ ڏسج ڪيئن ٿو سندس گهر ڇڏي؟“

سهيلي اکيون ڦاڙي انوءَ طرف ڏسڻ لڳي, ”ڇو ڇڏندو پريتم جو گهر؟ هو تہ زال کي, ڏيءَ کي بي انداز پيار ڪندو آهي“

ننولي ڪندي انوءَ چيو, ”پر توکي وسارڻ نہ کپي تہ هوءَ سندس زال آهي ۽ تون سندس سهيلي. “

”سو ڇا؟“

”سو ڇا نہ ڇئہ, پرش هردو بٽيل ئي اهڙيءَ ڪنهن مٽيءَ جو آهي جو هنکي پنهنجي زال کان وڌ ڏاري پيار ڪندڙ عورت خوب وڻندي آهي. بس مڇلجي پوندو آهي ڏاريءَ عورت جي پيار تي..“

” پريتم اهڙن مڇلجندڙ مردن مان ڪونهي... “

”تون اگر چوڻ لڳين تہ برف ڪڏهن تو َ تي نہ رجندي آهي تہ مان توکي مڃيندس. پر چوندينءَ مرد زال کي ساهيڙيءَ کان وڌ چاهي ٿو. تہ مان نہ مڃيندس“

”مطلب ڳالھ جو تہ, تنهنجو صاف جواب آهي تہ تون ساجن کي فون ڪونہ ڪندينءَ؟... هو ويچارو ڪتان چلي ڪري مون وٽ آيو هو“

”نہ, چيم تہ نہ. “

”مگر تنهنجي هن آنڊ مانڊ کي ڏسي مونکي هو ناٽڪ پريمي ٿو ياد اچي، جيڪو ٽڪيٽ جا پئسا نہ هجڻ سبب ناٽڪ بہ نہ ڏسي سگهندو آهي، پر ناٽڪ پورو ٿئي، اوستائين گهر بہ نہ وڃي سگهندو آهي... بس ڏاڪڻ تي ئي ويٺو رهندو آهي. “

”جئن بہ سمجهہ تون. “ چوندي انو دروازو زور سان بند ڪندي ٻاهر نڪري ويئي.

ان رات انو دير تائين ڊائري لکندي رهي.

”سهيليءَ اڄ کهڙي نہ تو تشبيهہ ڏني آهي منهنجيءَ حالت کي، ”ڏاڪڻ تي ويٺل..“ شڪر، ترشنڪو نہ ڪوٺيائين. سومنات جو بت ڪوٺي سگهي ٿي جنهن کي ماڻهو حيرانيءَ جي حد تائين پوڄيندا هئا. پر محمد غزنويءَ جڏهن ري ٽيپي ري ٽوٽيءَ، بيٺل پڳوان جا پول پڌرا ڪري وڌا... لوهہ جي شيخ تي ٺهيل سومنات جي مورتيءَ جا چئني پتين مان چقمق ڪڍي ڦٽا ڪيا، تڏهن ماڻهن کي اها مورتي پٽ تي ڪريل ڏسي سياري جي سياٽ ڪان گهٽو وڏو سياٽ پيو هوندو ۽ مان سومنات جي بت جهڙي لوهي شيخ جي ٺهيل ”مان“، جڏهن لڙي پيئي هئس ساجن طرف، تڏهن بہ شايد اسانجي رام ليلا واريءَ ٽوليءَ ۾ سياٽ پيو هوندو... منهنجي هستيءَ واري چوڪري جيڪا ڪنهن کي پنهنجو پلئہ نہ ڇهڻ ڏئي، سا ڪلي عام، ساجن سان سٽجي ٿي ويٺي. آهہ اها تن اندر وڪڙ وجهندڙ چقمق جي پڪڙ. ڪهڙي عجيب هئي اها ڪشش. هائي چو اڄ ڇا مري ويئي آهي؟

ڊائري لکڻ اڌ ۾ ڇڏي، انو اٿي ڪمري ۾ اچ وڃ ڪرڻ لڳي... ساجن پاڻ هن مهل بہ هتي اچي نڪري ۽ ٻڌائي، تہ سندس ٻار جي ماءُ

گذاري ويئي آهي. تہ مان شايد ول جيان ڪيس گهيري وجهان...

از خود انوءَ جو هٿ پنهنجين اکين طرف ڪجي ويو. آگرين تي آلاڻ ڏسي ڪيس ڪس اچي ويئي. ”ڪهڙي چريائي پيئي سوچيان؟ چا هي مان آهيان انو؟“

انو اٿي وجي ڊريسنگ ٽيبل جي آرسيءَ وٽ بيٺي. اکين هيٺان ڪاراڻ ڪي آگر سان ڇهي ڏٺائين. ”اوھ“ سندس ڊبيل آھ آرسيءَ تي پگهر جو نشان ڪري ڇڏيو....

انو آرسيءَ کان ائين هٽي جڻ پنهنجي عڪس کان پاڻ ڇنايائين. وري وڃي ڊريسنگ ٽيبل وٽ ڊائري لکڻ ويٺي. ”اکين وٽ ڪارا نشان آهن ڪيئن چوان تہ اهي پوڙهپ دکن جا آهن؟... نہ ماٽيل سک جا بہ تي سگهندا آهن... سهيليءَ تہ ائين ئي ٿي چيو، ساجن سک تہ برابر ايترو ڏنو جو مان تہ سمجهندي هيس هاڻي منهنجا اڳين جنمن جا خراب ڪرم ڪٽجي چڪا، هاڻ سکن جا ڏينهن زندگيءَ جي آخر تائين هلندا...

ليڪن مونکي خبر ئي ڪانہ هئي تہ سک پاڻ دک کان بہ وڌيڪ ترڪٽو عاشق نڪرندو. ساجن ڪيڏو سک ڏنو منهنجو انگ انگ ٺاري ڇڏيائين. سڄي سرير تي سک جا نشان هٽي ڇڏيائين. ڪا جاءِ نہ ڇڏي هئائين ۽ هڪ ڏينهن اچانڪ سک جي گهڙيءَ جو سماءُ وڻندي چوي ٿو، ”انو دل ٿيندي آهي هڪ اهڙو سرير ڏسان جنهن جو آڪار توکان بہ ننڍو هجي.“

ان مهل مونکي لڳو مان سڄي ٿڌي ٿي ويئي آهيان. ڪائي برف جي چپ منهنجي مٿان ڪري پيئي آهي. منهنجا من، ساجن سان جدائي حقيقت ۾ ان ويل شروع ٿي هئي. شايد اها بي ترتيب جيوت جا اسان اڪيلي ڏورانهين مکان ۾ رهندي شروع ڪئي هئي، اها ئي اهڙيءَ

ڳالهه لاءِ جوابدار هئي.

ڏينهن رات مهل ڪمهل اسان پکين وانگر پيار تي وڌيو. ايڏي تيز رفتار پيار جي نديءَ ڏيري وهي آس پاس کي آباد ڪين ڪيو پر چوهه مان مٽن مائٽن جي ننگ ناموس جهڙا قيمتي وڻ فصل سڀ لوڙهي ويئي.

چو سمجهيو مون سيني کي حقير. ڪيڏو انڌ ويڙهي ويو هو مونکي. ڪنهنجي پرواهه ڪين تي ڪيم. جيم نه منهنجي زندگي ان مهل هڪ ندي هئي، جا جهرڻي جي رفتار سان پئي وهي... ۽ جبلن تان ڪري هيٺ ڏون وجي نڪاءُ ڪيائين. تڏهن اتي پيو چندن جي ڏونئاڏار جو پورو سنسار.

جنهن ڏينهن ساجن اچي چيو، ”انو مون کي چوڪري ڏسڻ لاءِ ڏاڍو ضد ڪيو مائٽن. “

”ته ڏسي آئين؟“ مون چيو.

”هائو. “

”ڪيئن هئي؟“

”چڱي هئي. “

”وٽي توکي؟“

”ها سٺي آهي. “

”ته. “

”ته ڇا؟“

”ڪجهه نه. “ مان وڏيڪ پاڻ جهلي نه سگهيس اتي ڪڙي ٿيس.

”مونکي مٽي ۾ سور آهي.“

اڙي, هي ڇا؟ ساڄن؟ ساڄن جيڪو منهنجي مٽي جو سور ٻڌي مونکي گود ۾ ليٽائي پيار سان پري ڇڏيندو هو, جيڪو منهنجو سر دٻائي بام مکي کيئن بہ مونکي ٺيڪ ڪرڻ بنا الڳ نہ ٿيندو هو, سو بس ”سور لهيئي تہ وري ايندس“ چئي هليو ويو. ۽ مان انڌيءَ جيان سندس هٿن کي منهن مٿي تي ڳوليندي رهيس... کهڙو آهي هي پرش جاتيءَ جو نندي آڪار لاءِ عشق منشتا جا سڀ ڏاڪا هڪ کن ۾ لهيو وڃيو هيٺ پهچي.

هيئياهين ڏي هلندڙ ساڄن پلجي بہ نہ سوچجانءِ تہ انو هاڻي توکي فون کندي. انو توکي آڪاس سمجهي توسان پيار کيو هو... مونکي اها خبر ڪانہ هئي تہ حقيقت ۾ تون آهين ڪني پاڻيءَ جون دٻو, جنهن ۾ آڪاس جو فقط عڪس ڏنو هو مون...

اف سهيلي. سهيلي تو ساڄن طرف مونکي همدرد بنائڻ لاءِ کهڙا نہ ستا قٿ اکيلي ڇڏيا آهن.

سهيلي توکي کهڙي خبر ”هيءَ آهي اها انو, جنهن کي ”ساڄن ڇڏي ڏنو“ اهڙن لفظن جي لعنت مون کيئن سني آهي. گهر کان گهٽيءَ تائين نکرڻ بہ محال ٿي پيو هو. مون لاءِ شکر جو وقت سر نديءَ پيڻ مدد ڪئي. چيائين, ”ڇڏي هو ويو آهي توکي, بيوفا هو ٿيو آهي, تہ دنيا جا سچار ماڻهو لعنت هنتي وجهندا... “

پيڻ کي ڳراهٽڙي پائي چيم, ”نندني ڪيڏي وڏي سچ تي پيئي آهي تنهنجي نظر, منهنجي تہ من اندر هزارين بلب ٻري پيا آهن. روشن ٿي پيو آهي منهنجو من..“

سهيلي اها منهنجي پيٽ ائين نہ چوي ها تہ شايد مان وري سنئين لڱين گهمي ڪين سگهان ها.

اڙي من ڊائريءَ جي ورقن ۾ بس توڪانسواءِ ڪوئي ڪونهي پنهنجو. تنهنجي اڳيان ڪهڙو پردو. ٻڌ هي ناريءَ جو من آهي نہ منهنجو، شايد ڪن جهونن سنسڪارن جو نهيل آهي يا ناري جاتي بس اهڙي ئي هوندي آهي. نہ تہ وري وري چو پڪاريان ها، ”تون ور وهون ڪيتريون، مون ور توهين تون.“

ڪڏهن سوچيندي آهيان، قدرت ڪيڏي بي انصافي ڪئي آهي مونسان... ناريءَ سان. ڪڏهن ڪڏهن چوندي آهيان، ”نہ قدرت تہ مون سان وڙ ڪيو آهي جو پرش من وانگر ننڍن وڏن آڪارن جي چڪر ۾ ڀٽڪان تہ نٿي.“

هائو سهيلي اڄ ڊاڪٽر تي ئي ويٺي آهيان. نانڪ مٺي نانڻي مندر ۾ روز هلي ٿو، پورو نٿي ٿو، لوڪ اچن ٿا، وڃن ٿا. پر مان بس هيٺ هڪ پاٽيءَ جي ڊٻي ڏي ئي ويٺي نهاريان. ان ۾ آڪاس پيو نظر اچي. پاٽيءَ ۾ پير وجهي انهيءَ ڊٻي اندر پيل آڪاس کي ميرو بہ ڪين ڪنديس. چو؟ چو تہ ائين هڪ آڪيڙو ڦٽي پوندو...

خبر ناهي ڪهڙي پاپ جو ڦل پوڳيو اٿم جو ساجن وڇڙي ويو مونکان ۽ هاڻي هڪ آڪيڙو ڦٽائي، ڇا پنهنجا ٻيا کي جنم بگاڙڻا اٿم. نہ سهيلي نہ ڪنديس مان ساجن کي فون.

سهيلي تون پڇندينءَ فون ڪرڻ ۾ ڇاهي؟ چو تہ تون نٿي ڄاڻين تہ فون ڪرڻ سان هو سڄو سارو مون طرف ڇڪجي ايندو.

من منهنجا. تون چوندين اهو منهنجو ايمان آهي. نہ من، اهو

منهنجوتياڳ آهي.... نہ تہ ڇا مان اهو ڪين ٿي ڄاڻان تہ ساجن هڪ ڀيرو وري هن طرف آيو تہ سندس سڪا پريم مونکي سڄو ئي گهيري ويڙهي ويندو. ٻہ سال جنهن پنهنجي استريءَ جي پريم ۾ گذارڻ ڪان پوءِ بہ مونکي پيلايو ناهي، اهو هتي اچڻ ڪان پوءِ ڇا سڙو واپس ويندو؟ جي ويندو بہ تہ بہ حق ٻڌي استريءَ کي ڪٽڪ بدران تھ وڃي آچيندو. منهنجو هي تياڳ پنهنجي ناري جاتيءَ طرف هڪ وفاداري آهي...

ساجن، ڏس اڄ مان توکي ٺڪرائي رهي آهيان، محسوس ڪر تڏهن نوڪر ڪائڻ جو درد. واپس وٺ مونکان اهو ئي درد ٺڪرائجڻ جو بنا ڪاتيءَ گهاءُ.

پورو ٿيو